

Kamer van Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1961-1962.

14 MAART 1962.

WETSVOORSTEL

tot wijziging van de gecoördineerde wetten
op de inkomstenbelastingen.

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

De gecoördineerde wetten op de inkomstenbelastingen stellen, in verscheidene bepalingen, de aanslagvoet vast voor de bedrijfsbelasting en de aanvullende personele belasting.

Deze in de wet bepaalde aanslagvoeten worden « *ne varietur* » vastgesteld, evenals de schijven, waarop zij toegepast worden.

Daaruit volgt dat de voortdurende vermindering van de koopkracht van onze munt een verhoging van de belastbare inkomsten met zich brengt, alsook een overdreven aangroei van de invorderbare belasting.

Voorbeeld: Het indexcijfer van de kleinhandelsprijzen van het Rijk bedroeg 383,8 op 31 december 1950, datum waarop de wet van 8 maart 1951 in werking trad. Thans bedraagt dit cijfer 467, of een vermeerdering met 21,6 %. Gesteld dat een persoon in 1950 een bedrag van 140.000 frank verdiende.

De bedrijfsbelasting beliep in hoofdsom 24.750 frank.

Thans zou die persoon, wegens vermindering van de koopkracht van de frank, moeten verdienen : 140.000 frank $\times$ 121,6 % = 170.240 frank.

De onder dezelfde voorwaarden op deze basis berekende bedrijfsbelasting bedraagt :

Eerste schijf van 150.000 frank	27.500
Tweede schijf van 150.000 tot 170.240 frank :	
20.240 $\times$ 27,15 %	5.495
	32.995

of een verschil van 32.995 — 24.750 = 8.245 frank, alleen voor de bedrijfsbelasting,
terwijl dit verschil slechts 24.750 $\times$ 21,6 = 5.346 frank zou mogen zijn.

Chambre des Représentants

SESSION 1961-1962.

14 MARS 1962.

PROPOSITION DE LOI

modifiant les lois coordonnées
relatives aux impôts sur les revenus.

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

Les lois coordonnées relatives aux impôts sur les revenus fixent, par diverses dispositions, les taux applicables à la taxe professionnelle et à l'impôt complémentaire personnel.

Ces taux établis par la loi sont aussi fixés « *ne varietur* » de même que les tranches auxquelles ils s'appliquent.

Il s'ensuit que la dépréciation constante du pouvoir d'achat de notre monnaie entraînant une augmentation des revenus imposables, a pour conséquence un accroissement exagéré de l'impôt exigible.

Exemple : l'indice des prix de détail du Royaume au 31 décembre 1950, date d'application de la loi du 8 mars 1951, était de 383,8. Il est actuellement de 467, soit une augmentation de 21,6 %. Envisageons le cas d'une personne qui gagnait, en 1950, 140.000 francs.

La taxe professionnelle due en principal était de 24.750 francs.

Actuellement, en raison du pouvoir d'achat du franc, elle devrait gagner 140.000 francs $\times$ 121,6 % = 170.240 francs.

Sur cette base, la taxe professionnelle calculée dans les mêmes conditions sera de :

Première tranche de 150.000 francs	27.500
Deuxième tranche de 150.000 à 170.240 francs :	
20.240 $\times$ 27,15 %	5.495
	32.995

soit une différence pour la taxe professionnelle seule de : 32.995 — 24.750 = 8.245 francs.
alors que cette différence ne devrait être que de : 24.750 francs $\times$ 21,6 = 5.346 francs.

Een dergelijke belastingverhoging, die niets te maken heeft met de uitgeoefende bedrijvigheid, beantwoordt niet aan de bedoeling van de wetgever.

Bovendien brengt een al te zware belastingdruk en de onverantwoorde verhoging ervan niet alleen onduidelijkheid met zich — de belastingplichtige neemt zijn toevlucht tot talrijke en gewaagde combinaties — maar hij ontmoedigt ook iedere inspanning.

Voor de personen, die een met een vaste wedde bezoldigde betrekking bekleden, zijn de verhogingen, die hun zeer schraal worden toegekend om de stijging van de kosten van levensonderhoud te compenseren, hierdoor ten dele denkbeeldig.

Het is dus volstrekt nodig de toegepaste aanslagvoeten te herzien.

Het komt ons echter voor dat men dit doel op een eenvoudiger wijze kan bereiken door de schijven, waarop de verschillende aanslagvoeten worden toegepast, te herzien en daarbij het algemeen indexcijfer van de kleinhandelsprijzen van het Rijk als maatstaf te gebruiken.

Elke verhoging van ten minste 5 % berekend op een jaargemiddelde, met het indexcijfer van 31 december 1961 als basis, zou automatisch aanleiding geven tot een verhoging met 5 % van de belastingsschijven vanaf 1 januari van het jaar, dat volgt op het jaar waarin de coëfficiënt 5 % bereikt werd.

Een gelijkaardige heraanpassing zou moeten doorgevoerd worden bij het vaststellen van de van bedrijfsbelasting (artikel 25, §§ 5 en 6, van de G. W.) en van de aanvullende personele belasting (artikel 45 van de G. W.) vrijgestelde minimumbedragen.

Deze hervorming zou slechts een daad van fiscale rechtvaardigheid zijn.

Pareil accroissement d'impôt, étranger à l'activité exercée, n'est pas conforme à la volonté du législateur.

D'autre part, la charge fiscale excessive et son augmentation injustifiée non seulement entraînent la fraude — le contribuable recourant à des combinaisons multiples et dangereuses — mais encore découragent l'effort.

Les personnes qui exercent des fonctions rémunérées par des traitements fixes voient de ce fait devenir partiellement illusoire les augmentations qui leur sont accordées, d'ailleurs avec parcimonie, en compensation de la hausse du coût de la vie.

La réadaptation des taux applicables apparaît donc comme une nécessité absolue.

Toutefois, il nous paraît qu'il serait plus simple d'arriver à un résultat identique en réadaptant les tranches sur lesquelles ces taux sont applicables, l'indice général des prix de détail du Royaume étant choisi comme étalon.

Toute augmentation d'au moins 5 %, calculée sur la moyenne d'une année, l'indice du 31 décembre 1961 servant de base, entraînerait automatiquement une augmentation de 5 % des tranches d'imposition à partir du 1er janvier de l'année qui suit celle pendant laquelle le coefficient de 5 % aurait été atteint.

La même réadaptation devrait avoir lieu en ce qui concerne la détermination des minima exonérés à la taxe professionnelle (art. 25 §§ 5 et 6 des L. C.) et à l'impôt complémentaire personnel (art. 45 des L. C.).

L'application de cette réforme ne serait qu'une simple mesure de justice fiscale.

W. DE CLERCQ.

WETSVOORSTEL

Enig artikel.

Telkens als het jaarlijks gemiddelde van het algemeen indexcijfer van de kleinhandelsprijzen van het Rijk een verhoging van ten minste 5 % ondergaat ten opzichte van dit indexcijfer op 31 december 1961, worden de schijven van de belastbare of vrijgestelde inkomsten, waarvan sprake in de artikelen 25, §§ 5 en 6, 35, §§ 5, 6 en 8, 45 en 46 van de gecoördineerde wetten op de inkomstenbelastingen, verhoogd met 5 % vanaf 1 januari van het jaar dat volgt op het jaar waarin die coëfficiënt werd bereikt.

2 maart 1962.

W. DE CLERCQ,
F. GROOTJANS.

PROPOSITION DE LOI

Article unique.

Chaque fois que la moyenne annuelle de l'indice général des prix de détail du Royaume subit une augmentation d'au moins 5 % par rapport à celui existant au 31 décembre 1961, les tranches des revenus imposables ou imposables dont question aux articles 25, §§ 5 et 6, 35, §§ 5, 6 et 8, 45 et 46 des lois coordonnées relatives aux impôts sur les revenus, sont majorées de 5 % à partir du 1er janvier de l'année qui suit celle pendant laquelle ce coefficient aura été atteint.

2 mars 1962.